

BÁSNICKÁ SBÍRKA

Ráchel Šulmanová

Básník

Svými city plní řádky,
než se z kouzelného světa,
vrátí sem k nám ze snů zpátky,
do světa lží, tmy i světla.

Se hvězdami rád si hrává
za dne i za černé noci.
Na oblacích ve dně spává,
své sny trousí v dlouhých krocích.

Housle

Co ve svém dřevě skrývají,
pak lidem smyčcem zpívají.
Co všechno už zažily,
příběh, jež struny svírají.

Smyčec dlouhé tóny brousí,
srdce k sobě hudbou zvou si.
Věrné jsou jen jedinému,
kdo je ve svém pouzdře nosí.

Saxofon

Tance, zpěvu, popíjení
jsem si užil víc, než dost.
Jsem rád, že dnes večer jsem byl
Kovaříkův vděčný host.
Raději jdu bez loučení,
ještě by mě přesvědčil
a jen párkrát bych se napil
domů se už nevrátil.

Noc je tichá, sametová,
na sto mil bych slyšel vzdech.
ulice jsou v noci klidné,
ne jak v nudných rušných dnech.
Vydal jsem se... asi domů,
prostě rovnou za nosem.
Žlutá světla stále ruší
svým komářím chaosem.

Zdáli náhle uslyším zvuk,
ladný, táhlý, svobodný.
Někdo saxofonu klapky tlačí,
topím se v tónech lahodných.
Nechci ho vidět, radši myslím,
že tóny jsou nehmotné.
Raději si představuji,
že hrají ulice samotné.

Nočním městem

Nočním městem
rádi jezdí
osamělí občané.
V podchodu
či pod svitem hvězd
čekaj, jak to dopadne.

Těch pár lidí,
co se toulaj
ulicemi v tenhle čas,
když uvidí
stud ostatních,
žije se jim mnohem snáz.

Když vychází láska

Když láska vychází
za svitu měsíce,
pak chťiž už ovládá,
města i vesnice.

Páry se pomalu
vracejí domů,
hloupě se hádají,
kdo srdce dá komu.

Já stojím tu sama
s rukama v kapsách,
topím se v iluzi
milostných představ.

Lež

Když jste smutní, zavoláte
přátele, co máte.
Ve trojici bavíte se,
vždyť tyhle lidi znáte.

Když se stane, že jste sami,
když přátelům voláte.
Teprve pak už vám dojde,
že nikoho nemáte.

Šeredná

Když nikdy nejste,
kým chcete být,
věřte mi to, už je marné
po krásné tváři dále snít.

Říkat vtipy,
usmívat se.
Hlavně ať to nevidí.
Vždyť od malička přáli jste si
překrásný svět bez lidí.

Někým jiným

Zkus se cítit někým jiným,
Zkus se cítit výjimečným.
Vždyť fantazie zachrání tě,
projdi se světem bezpečným.

Odděl se od reality,
snazší je teď býti sám.
Jen se prosím dobře připrav,
až se vrátíš zpátky k nám.

Zbytečné a smutné není,
aby svět byl krásný chtít.
Představujem si ho jinak,
nic není tak, jak má být.

Sebevrah

Je to ale slastný pocit
utáhnout si vlastní smyčku.
Sám v lese za temné noci
chystám si poslední hříčku.

Před očima život běží
a tisíce důvodů.
Odolám už jenom stěží,
já zakusím svobodu.

Konečně se osvobodím
od okovů svědomí.
Tolik hříchů, já s tím končím,
nikdo se to nedoví.

Starý bača

Každý ví, že tam,
kde se krávy pojí,
že tu zrána v kopcích
starý bača chodí.

Osamělý šťastný
se toulá horskou strání.
A svou starou hůl teď
svírá pevně v dlani.

Dnes jde jen on, bez psa,
bez ovcí i bez krav.
Přišel se rozloučit,
S každým stéblem trav.

Ztvrdlá dlaň je prázdná,
hůl odnesla voda.
Nelitoval toho,
nebyla to škoda.

U malé studánky

U malé studánky
ukryté v rákosí
chodí pít srnky,
tím oblohu prosí.

Na černé hladině
ze zrcadlí nebe,
Les chodí v hlubině
hledat sám sebe.

Sama v lese

Sama v lese, mihl se stín,
tam dívka krásná, líbezná.
Dlouho čeká, až setká se s ním,
je krásnější než princezna.

Stále čeká, stále sama,
pod hvězdami o něm sní.
Už otvírá se zlatá brána,
to znamená, že je s ní.

Mezi jabloněmi

Jen já sám se toulám
za tepla i chladu
a jen ji vyhlížím
v jabloňovém sadu.

Jednou jsem tudy šel
vedla tu má cesta
ten den jsem si myslel,
že mě snad Bůh trestá.

Zaslechl své jméno
v sadu ona stála
Nemluvila se mnou,
jen se tiše smála.

Zavolaal jsem na ni
ukázala k jihu
nervózně jsem vydech
a otočil se v klidu.

Já ohlédnul se zpátky,
trochu jsem se bál.
Nebylo však stopy,
že by tam kdo stál.

Smutná víla

Cos mi chtěla smutná vílo
dopijem a můžu jít,
stála jsi mě pětikilo
a kde bych měl další vzít .
Že jsem našel tvoji fotku
ve včerejších novinách
nevěřím, žes jedna z těch,
co svůj záměr předstírá
psala jsi tam, že jsi sama
abych ti hned zavolał,
pak sis se mnou povídala
já ti srdce otvíral .

Rozměnil jsem všechny drobný,
večer vyšel do ulic.
Potom v budce telefonní
hodně věci chtěl ti říct.
Že dnes lampy rozžihali
zase o pět minut dřív,
že se mi též někdy stýská
duše slábne v závějích.
Včera v noci někdo zvonil,
když jsem pořád nemoh spát
a když dveře otevírám
jen průvan se dovnitř vkrad.
Dnes spolu nakrátko utečem z osamění
nepijme na lásku, dejme si na umění.
Z chodníku smějí se kočičí hlavy,
bojím se, zas přijdou večerní zprávy

Viš, v noci sestoupí na střechu andělé,
budem si povídat lépe než v kostele.
Hlava je jako střep a pálí čím dál více
mluvím ti naproti z mé malé zpovědnice.

Z mostu padaj na koleje
útržky novin včerejších,
vítr krajem požene je
vždyť i on je chytřejší.
Ještě jsem se s tebou loučil,
ještě dobrou noc ti přál,
ve sluchátku bylo ticho,
nikdo víc se neozval.

Zamilování

Dnes v noci se mi zdálo
o tvém něžném hlase.
Co se to jen stalo?
Chci být s tebou zase.

Není už nic jiného,
po čem srdce touží.
Králi světa mého
má duše nyní slouží.

Možná, že jsme cvoci,
co se může stát.
Doufám, že dnes v noci,
se ti o mně bude zdát.

Pod mořskou hladinou

Pod mořskou hladinou
je jedno království,
s trojzubcem vládne mi
vousatý král.
Tam v černé hlubině
schován je palác,
král si tu v chodbách
s dcerami hrál.

Všechny ty princezny
brzy se ztratí,
rybářské sítě
je vyloví k nám.
Marně je hledali
jsou dávno u pláže,
král v moři zestárne,
zůstane sám.

Bylo či nebylo

Bylo či nebylo
veliké království,
král měl svou korunu,
i velké bohatství.
Žezlo si zapomněl
v skleněné vitríně,
jablka rozprodal
za dárky pro tchýně.

Měli tam princeznu
a velmi ošklivou,
toužící po lásce,
taky dost citlivou.
Dali ji drakovi,
měl prostě hlad.
Byl za ni vděčný
on princezny rád.

Sežehl jí vlasy,
však už nic víc.
Čekali až jí sem
princ půjde vstříc.
Když nikdo nepřišel,
šli domů oba,
princeznu přepadla
veliká zloba.
Holá je, bezvlasá,
ožehlá lehce,
takovou princeznu
už nikdo nechce.

Ráno

Na blankytné obloze
si beránci hrají,
další ráno kouzelné
se rozprostře v kraji.

Sluce z polí vykukuje,
krajem rozlévá se zář.
Kohouti už kokrhají,
ráno oni drží stráž.

Když veliké zlaté slunce
pustí hor zubatou linku,
lidem už se krátí chvíle,
pokojného odpočinku.

Brouček

Po tyrkysové obloze
plují bílé mráčky,
slunce k zpěvu vybízí
cvrlikavé ptáčky
Koukám z okna právě
co to leží v trávě,
pod kamínkovou věží
chroust na zádech leží.
Udiveně koukám
tam na toho chrousta.
Vždyť on si přece čte
moji knihu Prousta.
Nožičkama mrská
při obracení stránek,
pomáhá mu jemný
odpolední vánek.
Přečetl pár stránek...
... A pak ho přemoh spánek.

Smrt

Odcházím spát, tak buďte tiše,
možná vás uvidím zas někdy příště.
Ted' už však vážně musím jít spát,
nechám si o vás možná i zdát.
Však já nic nechci, všechno už mám,
je toho hodně, vše vám to dám.
Odcházím s nadějí, že svět bude lepší,
až zase zmokneme po suchém dešti.
Zavírám oči, tak dobrou noc,
na můj život toho bylo moc.
Odcházím a vím, že budu vám scházet
však na hrob nesmíte mi květiny házet.
Chci zemřít v klidu a bez cizího smutku,
bylo to hezké, věřte mi, vskutku.
Odcházím, já naposledy se loučím,
v krupějích slz já šaty své smočím.
Hrob ze zlata já nechci si stavět,
ani nestíhl jsem vám vše povyprávět.
Odcházím a vím, že to byl dobrý svět,
však vězte, že já nevrátím se hned.
Na hrob si nechám snad nápis dát,
že se mi dnes chtělo jen hrozně spát...